

Hendes eksalterede Væsen gjorde Politidirektøren betænkelig, men det, at hun som Kvinde ønskede at paatage sig Tjeneste i Politiet, overbeviste Politidirektøren om, at hun maatte være gal.

Det er jo ikke ualmindeligt, at de Kvinder, der kommer med nye Tanker, erklæres for „gale“, men det er ualmindeligt, at de som Frøken Øberg ved Politiet bliver indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt.

Overlæge Pontoppidan beholdt hende paa Kommunehospitalet i 20 Dage, men sendte derefter Politiet den Erklæring, at han fandt hende fuldstændig normal, kun noget „erotisk opstemt“ for Tiden. Der kom intet Svar fra Politiet, saa Hospitalet lod da Frøkenen gaa efter atter 7 Dages Forløb.

Men nu var det selvfølgelig mere umuligt at faa Plads eller Arbejde, da hun af Politiet var bleven indlagt paa Sindssygeafdelingen. Skønt Frøken Øberg havde udmærkede Anbefalinger fra sine tidligere husbestyrende Pladser og var i Besiddelse af stor Dygtighed, turde dog ingen tage hende i Arbejde. Hun greb da det for Kvinder eneste Erhverv i saadanne Tilfælde: Syning i Hjemmet. Men over den hende af Politiet tilføjede Uret var hendes Sind bleven fyldt med stor Bitterhed, og hun kunde ikke bære denne Krænkelser, at hun godvilligt var mødt hos Politilægen, og det saa viste sig at være en Snare for at køre hende til Kommune-hospitalet.

Hun forlangte derfor en Skadeserstatning af Politidirektøren paa 1,000 Kr. Naturligvis lo man ad hende; men hun helmede ikke, skønt ukendt med det danske Skriftsprog og uagtet sine fattige Kaar skrev hun Indlæg paa Indlæg i sin Sag. Bad atter og atter om fri Proces, hvilket var bleven tilstaaet Politidirektøren, men derimod nægtet Frøken Øberg. En stakkels Syerskes Kaar bliver dobbelt kummerlige, naar hendes halve Tid gaar bort, og Frøken Øberg maatte jo tidlig og silde være paa Færde for sin Sag. Blev hun smidt ned ad den ene Trappe, kom hun op ad den anden.

Ingen dansk Kvinde kunde gjort hende det efter. Vi danske Kvinder har kun vor Styrke i én Ting, og det er i at taale og lide. Ti Tusinde Gange hellere lide en Uret end at bryde, det er vore Teorier. At vi forøger Uretten ved at tie, det tænker vi ikke paa, men leverer den ganske ugenert til vore Efterkommere, og hvilket Ansvar paa-drager vi os ikke herved?

Om Frøken Øberg har Ret eller ikke, derom skal vi ikke udtale os, det bliver det nu Højesterets Sag at udfinde.

At hun selv er overbevist om, at hun har Ret, derom kan man jo ikke tvivle.

Hof- og Stadsretten mente det imidlertid ikke. Først afviser den rent ud Frøken Øbergs Klage over Politidirektøren og siger, at den er Domstolene uvedkommende. Dernæst tager den modstræbende Sagen op efter en Tilrettevisning fra Højesteret og endelig afsiger den en saa vag Dom, som den forrige Mandag afsagte, hvori den erklærer, at selv om Politidirektøren maa antages at have overskredet sin Myndighed, skønnes han ikke at have gjort det i en saadan Grad, at der bør paahvile ham Erstatningspligt.

Sagen gaar nu til Højesteret, og Frøkenen har atter givet Ansøgning ind om fri Proces, thi det er ikke tilladt en Kvinde at betrede denne Helligdom. Den højeste Ret-

færdighedsdomstol kan kun beklædes af Mænd og i den Ret kan ingen Kvinde faa Ordet. Hr. Højesteretssagfører Høgsbro har tilbudt at føre Frøken Øbergs Sag gratis for sit Vedkommende. Vi finder det smukt af Hr. Høgsbro, og han fortjener offentlig Tak herfor af Kvinderne; thi endskønt vi ikke er i Stand til at afgøre, om Frøkenen har Ret eller ikke, saa finder vi dog, at ingen Klage bør afvises, om den end kommer fra den ringeste i Samfundet mod den højeste. Den bør undersøges, og den Forurettede maa have sin Ret.

Lidt om Børns og unges Morskabslæsning af et Foredrag. (Fortsat.)

Paa den anden Side er mange af de Kvindefigurer, der møder os i den moderne Romanlitteratur, heller ikke saadan, at de skulde indgyde de unge Mænd Lyst til for Livet at binde sig til en af disse ørkesløse, behagelystne Væsner, der i det højeste vil kunne blive en køn Nipsgenstand i Hjemmet.

Iblandt disse viser ofte Fru Erna Juel-Hansens „unge Dame“ sig i forskellig Dragt. „Nu ser vi da, hvordan de unge Piger er!“ udbryder Mændene. For de fleste af de unge Piger vilde det dog være en skammelig Bagtalelse. Det har da heller ikke været Forfatterindens Hensigt i sin Heltinde at levere en *Type* — hun skildrer et *Individ*. Men det misforstaar Publikum ofte og gør derved Forfatteren baade Uret — og Skade.

I gamle Dage søgte man fra det virkelige Livs Mangelfuldhed og Disharmoni til Litteraturen for der at komme i en bedre, idealiseret Verden. Nu lukker man ofte Bogen med det Udraab: „Nej, saa galt er det dog ikke i Livet!“

Det vil sige, værre kan det ikke gaa til i Bøgerne, end det gaar i Livet. Men Elendigheden træder os her ikke saa koncentreret i Møde — springer ikke saadan i Øjnene. Hvorfor da svække den Unges Livslyst ved disse mørke Billeder?

Naar der tales om Varsomhed med Hensyn til de Unges Læsning, sigtes i Almindelighed til Udmaling paa det erotiske Omraade.

Desværre gør vor Tids Journalistik al Forsigtighed i den Retning næsten nyttig. Hvad kan det hjælpe at lukke Bogskabet af, naar Aviserne ligger paa Dagligstuebordet med deres detaillerede Beretninger om uhyggelige, modbydelige Forbrydelser imod Sædeligheden.

Da vi ældre var unge, hørte man ikke saa megen Tale om, hvad man maatte læse eller ej. Der gjordes intet Udvalg. Det var heller ikke nødvendigt. Der forekom sjælden noget anstødeligt. Ikke det, at Moralen stod højere i den Tid eller rettere prædikedes strengere. Ingen vil sikkert mene, at f. Eks. Fru Gyllembourgs Anskuelser i den Retning var mere rigoristiske end de, der nu udtales. Men de fremsattes paa en anden Maade. En vis Takt, et vist Dekorrum ledede hendes Pen, alt er saa paaklædt, saa sirligt og pænt, selv Letfærdigheden møder i højhalset Kjole og taler som selve Dyden — hvad der jo rigtignok ogsaa rummer en Fare.

— Stilen, Sproget var et andet end nu. Den moderne Stilkunst vrager, forkaster,

udvælger. Den søger at lægge sig saa tæt som mulig ind til Tanken, til den Genstand, der skal beskrives. Der er ikke Tale om at tilhyle — som det er, skal det *males*, skal det ses. Der kan være en Kraft og Sandhed i denne Stil, en Kunst, der rummer baade Plastik og Farve. Den er til stor Glæde for den, der forstaar at vurdere den fra Kunstens Standpunkt. Men for den, som møder uden denne Forudsætning — hvad den pur unge let vil gøre, kan denne Malen være farlig, fylde Fantasien for levende.

(Sluttet.)

Kvindesagsmøde.

I Onsdags afholdt „De samlede Kvindeforeninger“ offentligt Møde paa Vodrofflund med Fru Johanne Meyer og Hr. Borgerrepræsentant I. Jensen som Talere. Frk. Trier dirigerede. Fru Meyer viste, hvorledes der var blevet en Kvindesag, og mente, at det sociale Spørgsmaal ikke løstes, før Kvinden var ligestillet med Manden i det sociale Liv. Det var dette Grundforhold der maatte forandres, før der kunde være Tale om at arbejde med Resultater. Vejen gik igennem Stemmeretten; man saa jo, hvorledes der i Belgien, Sweitz, Norge og andre Steder sattes uhyre Arbejde ind paa at vinde den almindelige Valgret; Mænd forstod godt, at det var under Stemmerettens borgerlige Ansvar, at Mændene modnes, men mærkværdigt nok kunde de ikke forstå, at det samme gælder Kvinderne. Fru Meyer bad Kvinderne endelig selv gøre deres Krav gældende.

Hr. I. Jensen gav Beretning om Kvindesagen paa Zürickerkongressen og meddelte, at der som et af Hovedpunkterne var kommet Forslag til en Beskyttelseslov overfor de arbejdende Kvinder, nemlig mod Nat-arbejde og mod Arbejde nogle Uger før og efter Nedkomsten. Ved Undersøgelse af Kvindens Stilling i de forskellige Lande kunde det paavises, at Kvinderne i de Lande, hvor de havde den korteste Arbejdstid, ogsaa havde den højeste Løn samt, at i de Lande, hvor Beskyttelseslove for Kvinden var gennemførte, stod hun højest i intellektuel Henseende, og der var Tilgangen til Prostitution mindst. Der var dog ikke fuld Enighed paa Kongressen, idet der var Kvinder, som ikke syntes om Beskyttelseslove for Kvinder, da de saa selvfølgelig ikke kunde staa i Konkurrencen med Mænd. Hr. Jensen betonedes stærkt, at Kvinder burde staa i de samme Fagforeninger som Mænd og ikke danne særlige Fagforeninger, og mente, at netop igennem et saadant Samarbejde vilde der opnaas langt større Interesse for Kvindernes politiske Rettighed, som Hr. Jensen personligt sympatiserede med, og mente, at hvis Kvinderne blot kom med deres bestemte Fordring om Stemmeret, f. Eks. at faa denne indbragt i næste Rigsdagssamling, da vilde rimeligvis Socialdemokraterne med Glæde arbejde derfor.

Efter Foredragene blev der Diskussion, hvori Frøken Andersen samt Fruerne Nathalie Larsen og Emma Jakobsen deltog. Stemningen var mest for en Beskyttelseslov for den arbejdende Kvinde, kun Fru Meyer var lidt betænkelig ved, at Mænd nu atter skulde lave nye Love for at beskytte Kvinderne, alle deres hidtidige Love var jo netop